

Enid van Alfred Tennyson. Metrisch vertaald door J. H. F. le Comte met illustratiën van Gustave Doré! 1). Voordat ik een woord kon zeggen, voegde mijn neef er bij:

— „Wat is dat nu weer voor een naam: *Enid*? Ik heb nog al veelgehoord van de *Eneide*, van *Encis*; van *Enid* heb ik nooit gehoord! En dan een naam van eene vrouw, zooals het schijnt! Is het nu toch mogelijk, dat eene dame *Enid* heet?”

Betsy zag mij met hare flonkerende donkere kijkers zoo uitdagend comisch aan, dat ik wel wat moest zeggen. Ik zette een zeer gewichtig gezicht. Daar de tantes voortrammelden, richtte ik mij tot Betsy en neef Brandt.

— „Mij schijnt die naam *Enid* niet zoo vreemd. Tennyson heeft ze gevonden in zijne bronnen!”

— „Juist!” — riep Betsy — „Maar wat versta-je onder zijne „bronnen”, neef?”

Ik knikte haar vroolijk toe, en beweerde, dat we nu wel stof hadden tot het jaar 1892 zou aangebroken zijn. Neef Brandt bleef hoofdschuddend de mooie platen bezien — zeer serieuze kopergravuren, door een ongemeen gewetensnauwe kunstenaar naar de geniale teekeningen van Gustave Doré uitgepeuterd.

— „Je zult er wel weer wat op vinden, amice!” — bromde neef Brandt — „Maar ik begrijp niet, dat zoo ontzaglijk uitvoerige en kostbare kopergravuren voor eene zoo onbekende celebrité, als die *Enid*, moesten worden aangemaakt.”

— „Maar dat spreekt toch vanzelf! — riep Betsy — „Bij de verzen van Tennyson . . .”

— „’t Is mogelijk, Betsy! Maar wie weet nu wie *Enid* is?”

Daar neef Brandt soms heel knorrig kan worden bij de minste tegenspraak — eene eigenschap op zijn leeftijd niet te verontschuldigen — begon ik mij maar te executeeren, en vertelde al wat er van *Tennyson's Idyls* in ’t gemeen en van *Enid* in het bijzonder aan Jan en Alleman bekend is. Betsy had de thee al opgeruimd — en zette fischjesdoozen en kaarten naast elkaar op een speeltafelje in een sterk verlichten hoek der kamer.

— „Och!” — riep tante Christien — „Als neef met al die geleerdheid begint, dan mogen wij wel zwijgen. Ik maak veel liever een gezellig partijtje?”

Neef Brandt werd in hart en nieren getroffen door deze treffende ontboezeming van zijne oudste zuster — en herinnerde zich, dat hij op Oudejaarsavond altijd een partijtje maakte met zijne beide kromruggige zusters.

Ik zat nu met Betsy bij de groote tafel, en terwijl tante Leonoor een sanspandre in de fijnen met vier hooge troeven en drie heeren verloor, zei Betsy met haar betooverenden glimlach:

— „Er is van Tennyson's bronnen gesproken, neef! Hoe kwam de Engelsche poëet aan een heldin *Enid*, aan een held *Geraint*?”

— „Dat is niet zoo gauw met een paar woorden te zeggen. In de eerste plaats zou Tennyson zich tot een *chanson d'avanture*, geschreven om-

1) Rotterdam. Nijgh en Van Ditmar. 1891.